

Lucie Hlavinková

PRAŠTĚNÝ TRPASLÍK

albatros

ilustrovala
Tereza Doláková

Prašťený trpaslík

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Lucie Hlavinková

Prašťený trpaslík – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Lucie Hlavinková

Prašžený trpaslík

Lucie Hlavinková

PRAŠTĚNÝ TRPASLÍK

ALBATROS

Text © Lucie Hlavinková, 2018
Illustrations © Tereza Doláková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05241-0
ISBN e-knihy 978-80-00-05311-0 (1. zveřejnění, 2018)

„Martine, nech toho! Babííí! On se mi pořád posmívá!“

„Já toho mám nechat? Ty toho nechej! Přestaň mě otravovat!“

„Už dost toho hádání, oba dva! Jde mi z vás hlava kolem!“

Devítiletý Martin a jeho šestiletá sestra Štěpánka se leknou. Takhle přísně ještě babičku promluvit neslyšeli! Jejich babička, u které jsou na prázdninách na vesnici, je přece pořád hodná!

Jenomže teď se na ně mračí s rukama v bok, a dokonce i její velký huňatý pes Toby přestal vrtět ocasem a tváří se vyčítavě.

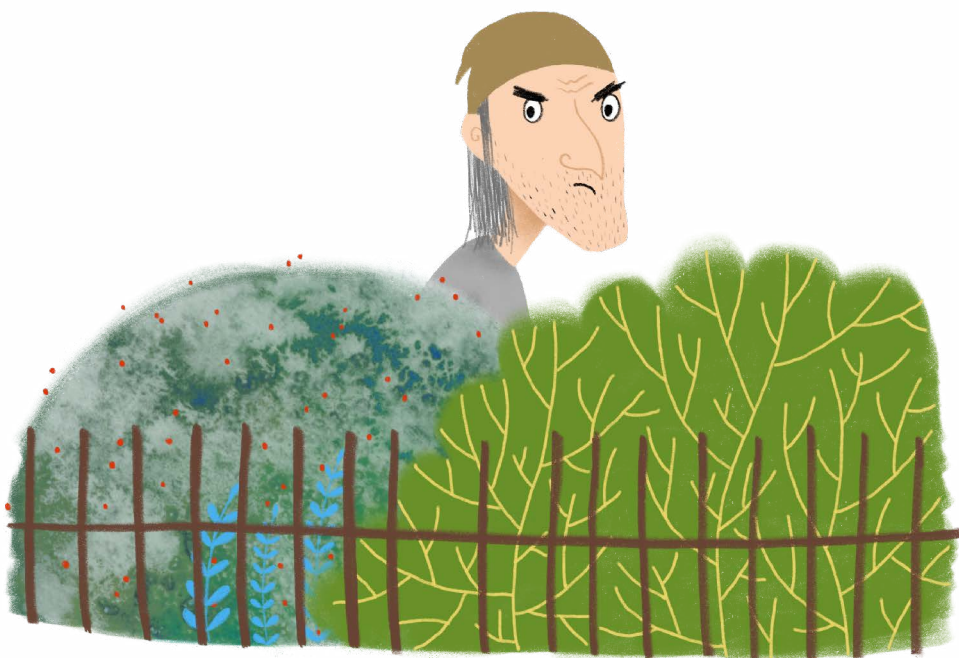
„Proč se pořád hádáte? Prázdniny pomalu končí a vy, místo abyste si pořádně užili každou chvíli, vysedáváte v pokojíčku, hrajete hry na tabletu a křičíte na sebe. Nezlobili jste jenom včera, když jsem vás vzala do lesa sbírat ostružiny a vy jste postavili ten pěkný domeček pro skřítky.“

Děti se zastydí a Martin, aby si babičku udobřil, řekne: „Přes noc přelo a foukal vítr, třeba bude potřeba domeček opravit. Mohli bychom tam zajít a zkontrolovat ho.“

„No vidíš, to je nápad! Ale musíte jít sami, mám tady ještě práci,“ usměje se konečně babička.

„Třeba se nám do toho domečku nastěhoval nějaký skřítek! A my si ho vezmeme domů,“ vydechne s nadějí Štěpánka. Jenomže

pak si na něco vzpomene a hlásek se jí rozechvěje strachem: „Ale to musíme projít sami kolem té škaredé chalupy, kde bydlí ten zlý pán.“

„Houžovec není zlý, je to jenom takový starý mrzout,“ chlácholí ji děda, který si přišel do kuchyně pro kousek bučky, co babička před chvílí upekla. „A když si s sebou vezmete Tobyho, nemusíte se bát ničeho a nikoho.“

Poslední chalupa ve vesnici, kolem které se Štěpánka bojí projít, je škaredá, polorozbořená chajda s oloupanou omítkou a popadaným plotem. Bydlí tu pan Houžovec, který nosí tu nejšpinavější a nejpodivnější špičatou čepici na světě, zpod které vykukují šedivé rovné vlasy. Vypadá, že si je moc často nemyje ani nestříhá.

Vlastně vypadá, že se nemyje vůbec. Nikdo ve vesnici neví, kolik je mu let, a všichni ho považují za podivína, který si celé dny jenom mumlá pro sebe a šourá se po vesnici. S nikým se nebaví a umí být protivný až běda...

„Kampak jdete, děcka?“ vynoří se jeho hlava zpoza plotu, který už dobrých dvacet let nikdo neopravoval.

„Jdeme do lesa. Chytit trpaslíka!“ oznámí mu Štěpánka.

„Pozdravit neumíš?“ houkne Houžovec a poškrábe se ve vousích. Holčička se lekne a chytí se bratra za ruku.

„Pojď, nebav se s ním,“ zašeptá Martin. „Vždyť ta chalupa vypadá, že každou chvíli spadne.“

„Tak honem pryč,“ chytí se Štěpánka ještě pro jistotu Tobyho za obojek a všichni tři přidají do kroku.

Hned za vesnicí se holčičce uleví, začne poskakovat po polní cestě a nepřestává brebentit: „Martine, myslíš, že se do toho našeho domečku opravdu nastěhují skřítkci? Já myslím, že jo! Postavili jsme ho tak krásný, úplně přenádherný!“

Martin jí chce odseknout, ať přestane vymýšlet hlouposti, ale pak si řekne, že nebude kazit výlet, a tak shovívavě přikyvuje. Štěpánka je ještě malá, takže věří na skřítky, víly a další postavičky, které zná z pohádek. A navíc vždycky hrozně přehání. Domek není přenádherný, i když musí uznat, že se jim opravdu povedl.

Toby čmucha po polňačce, zřejmě cítí zajíce a koroptve. Ovšem nikdy by za nimi neutekl, je to úžasně spolehlivý pes. Hotová psí chůva!

Na kraji lesa děti utrhnou pár posledních ostružin. Babička je vysbírala opravdu poctivě. Kleknou si k domečku, který deštěm utrpěl značné škody.

„Jéje, podívej, Martine! Tady voda vyryla úplnou díru! A tady ten plot z klacíků je celý polámaný...“

Martin opatrně spravuje mechovou střechu zakrývající „obývák“, jak hlavní místnostku celé stavby nazvala jeho sestra. Toby najednou zakňučí a lehne si.

„Co to...“ nestihne se zeptat Martin, protože Štěpánka vykulí oči a přiskočí k němu.

„Pozor, je tam!“ zašeptá nadšeně a zároveň úzkostlivě.

„Kdo?“

„Skříteček.“

„Prosím tě...“ Martin nad její bujnou fantazií zakroučí hlavou.

„Podívej!“ Holčička ukazuje na pobořenou „stodolu“, kterou včera podpíraly krásné načervenalé kameny. Teď jsou však vyvrácené a pod jedním z nich leží... Co to je? Odhrne pár spadeneých lístků a vidí...

Co to je?
Odhrne pár spadených
lístků a vidí...

Panáčka!

Hračku?

Figurku trpaslíka velkou asi jako malá borová šiška, v kabátku a kalhotách, na kterých se mísí několik odstínů zelené a hnědé. Splývají s barvami lesa, takže na první pohled není trpaslík vůbec vidět. Má zavřené oči, plnovous a na hlavě pod zvláštní čapkou hnědé kudrnaté vlasy.

„Páni!“ vydechne Martin. „Ten je perfektní! Vypadá jako opravdový! Kdo ho tady mohl nechat? Jestli si tu někdo hrál, jak to, že ho tu zapomněl?“

„Nikdo ho tu nezapomněl!“ přidřepne si k němu Štěpánka. „To je přece opravdový skřítek, nevidíš? Živý.“

„No tak to těžko,“ ušklíbne se Martin. „Chceš ho? Vezmi si ho na hraní.“

Štěpánka vezme opatrně panáčka do náruče a prohlíží si ho. „Sáhni si na něj a uvidíš, že je živý.“ Natáhne ruce s panáčkem směrem k bratrově, což si Toby vyloží po svém a olízne figurku svým obrovským měkkým jazykem.